

tallet i dette Ting for, at Lovforslaget gaar op i Landstinget i en Skikkelse, som Landstinget efter al Sandsynlighed ikke vil vedtage. Men jeg og mine Meningsfæller skal ikke lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen. Er de Herrer bedre underrettede om Stemningen i Landstinget overfor dette Lovforslag end vi, vil vi bidrage til, at denne Sag bliver sendt derop, uagtet vort principale Standpunkt naturligvis er det, at Kommunen og ikke Staten skal betale Skolebespisningen.

L. Rasmussen (Ribe Amts 4de Valgkreds): Jeg skal gøre en kort Bemærkning i Anledning af den ærede Ordførers (Winblad) Udtalelser. Den ærede Ordfører kom med en vis Forkærlighed tilbage til daværende Kultusminister Appels Udtalelser i Landstinget. Nu synes jeg, at dette i og for sig er mindre heldigt, da Hr. Appel ikke er til Stede og ikke kan forsvare sig, og da der ikke foreligger noget om, at naar han mente, som han sagde — og det gjorde han vel nok —, at Loven blev betydningsløs, var det, fordi den ikke indeholdt Bestemmelse om Statstilskud. Det foreligger der ikke noget om, og der er ikke Anledning til at tro, at det var Grunden til, at daværende Minister Appel ansaa Loven for betydningsløs, thi saa kunde han jo have stillet et derhen hørende Ændringsforslag eller i hvert Fald udtalt sig til Fordel derfor her i Folketinget. Men det gjorde han ikke.

Den ærede Ordfører beklagede meget min Stilling og komplementerede mig i Anledning af min varme Interesse for denne Sag. Jeg kunde jo returnere Ytringen og sige, at jeg beklager den ærede Ordførers Stilling, og at jeg ikke tvivler om hans gode Sindelag for denne Sag. Jeg har sagt den ærede Ordfører det tidligere, saa at han kunde vide det allerede nu, at den Stilling han og hans Meningsfæller indtog, vilde føre til, at vi ikke som sidst enstemmig kunde vedtage Lovforslaget i Folketinget; min Udtalelse nu er altsaa ikke noget nyt for den ærede Ordfører. Jeg mener, at Lovforslagets Stilling i det hele vil være meget slet. Naar den ærede Ordfører (Winblad) udtaler, at det at vedtage Statstilskuddet er en saa dejlig Ting for de sultne Børn, maa jeg som den ærede sidste Taler (Fraenkel) sige, at jeg tror, de sultne Børn vil faa meget lidt ud af det. Nu faar vi se, vi kan vanskeligt dømme om Fremtiden, men jeg tror ikke, det er den Vej, vi skal ud for at faa Lovforslaget vedtaget. Havde

vi som tidligere staaet enige her i Folketinget med Hensyn til dette Lovforslag, kunde der have været Sandsynlighed for at naa noget; nu tror jeg, Sandsynligheden er ringe, og dersom det er rigtigt, er det den ærede Ordførers og hans Meningsfællers Skyld, for det er ikke os, der har forandret Stilling fra sidst her i Tinget, det er den ærede Ordfører.

Ordføreren (Winblad): Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) vilde lægge Ansvarét paa Flertallet i denne Sag, hvis dette Lovforslag strandede i Landstinget. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det røber, at han ikke kender dette Lovforslags Historie. Hvis han kendte Lovforslagets Historie, vilde han vide, at det tidligere og mere moderate Lovforslag gentagne Gange er strandet i Landstinget; og hvis det ærede Medlem kendte sit eget Partis Stilling i denne Sag, hvad han i forrige Møde røbede, han ikke gjorde, vilde han have vidst, at Højre altid har stillet sig fjendtligt overfor dette Lovforslag, selv i den mest moderate Form. Det ærede Medlem kan derfor ikke lægge Ansvarét over paa andre end paa det Landsting, han formoder vil stemme imod Lovforslaget, og paa det Parti, han tilhører. Folketinget lovgiver jo ikke med Landstinget for Øje, Folketinget lovgiver frit ud af sin bedste Overbevisning om, hvad der gavner en Sag, og Ansvarét kommer selvfølgelig til at paaahvile det Ting, i dette Tilfælde Landstinget, som modsætter sig et Lovforslag. Disse Bemærkninger kan ogsaa gælde det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (L. Rasmussen), der har fulgt dette Lovforslags Skæbne i mange Aar, og ved, at selv hvor Socialdemokratiet har slaaet af paa sine vigtigste og væsentligste Krav i dette Spørgsmaal, hvor Socialdemokratiet bøjede sig ned til et Standpunkt og til en Holdning angaaende dette Lovforslag, som til en vis Grad var uforsvarlig, fordi det ikke ventede store Resultater af Lovforslaget, naar det fik denne Form, altsaa selv i de Tilfælde, hvor Socialdemokratiet resignerede i en meget høj Grad, stødte Lovforslaget paa Modstand hos Højre og i Landstinget. Nu er det saaledes, at Kultusministeren accepterer Socialdemokratiets Krav om Statstilskud, og jeg gad vide, hvilket Parti der ikke vilde gribe en saadan fremrakt Haand. Det radikale Parti har sammen med Socialdemokratiet nu Flertallet i denne Sag, og jeg vilde nok vide, hvilket Parti der